

m mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 5 / číslo 2 / červen 2021

ROZHOVOR

Málo se díváme
na nebe **3**

TÉMA MLÁDEŽ

Hudba je pro mě
abstraktní
kamarád **6**

SVÁTOSTI NAŠÍ CÍRKVE

Křest
a biřmování... **10**

 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Obsah

- rozhovor**
3 MÁLO SE DÍVÁME
NA NEBE ...
ze zápisníku
5 VESELÝ TÁBOR
chvilka poezie
5 MŮJ BALÓN
KLESÁ
téma mládež
6 HUDBA JE PRO MĚ
ABSTRAKTNÍ
KAMARÁD
8 UČIT POMOCÍ
VLASTNÍCH
PROŽITKŮ
9 POJĎTE K VODÁM,
MLADÍ!
MODLITBY LAIKŮ
svátosti naší církve
10 KŘEST
11 SVÁTOST
BÍŘMOVÁNÍ
z diecéze
12 VITRÁŽE
JITKY ŠINDELÁŘOVÉ
Z ČESKÉHO DUBU
umět pomáhat
13 POMOC A SLUŽBA
V DOBĚ COVIDOVÉ
z diecéze
14 CO JE NOVÉHO...
15 A Z KAPEK
BUDE MOŘE

Fotografie na titulní straně:
LENKA HATAŠOVÁ

Slovo úvodem

Moji milí,

stalo se nám před jistým časem, že jsme byli s mojí ženou na koncertě jedné kapely a najednou se na mě Janka obrátí se slovy: „Uvědomil sis, že jsme tady nejstarší?“ Má odpověď přišla až po chvíli rozkoukávání. „Ne, neuvědomil...“ Je to zvláštní, jak život rychle plyne. Vzpomínám si, že povětšinou jsem byl vždycky všude nejmladší a nyní se to jaksi obrátilo. Podivné také je, že jsem občas kdysi slýchal: „Mladí, važte si mládí, zakrátko vám uteče,“ jenže ani nevím, kdy mi vlastně uteklo. Navíc, jako většina lidí ve své podstatě, se vnitřně cítím „stále mlád“. Věřím proto, že téma našich Mostů, které jsme zaměřili na „mladé a na práci s nimi“, je tedy i naprosto univerzální a dotýká se stále každého. Ono totiž jde vždy o úhel pohledu na věk, mládí a naše nastavení.

Matyáš Novák s humorem a nadsázkou sobě vlastní i přes své mládí v našem rozhovoru pro Mosty přiznává, že už od dětství je vnímán svou rodinou jako „důchodce“. Ničméně mládí neznamená nutně nevyspělost, či roztrhanost puberty, jako spíše radost a chuť do života. O radosti a chuti do života hovoří Váťa Marčík

v našem dalším rozhovoru Mostů. Tento momentálně už šestinásobný dědeček je a bude zřejmě mladý stále. A navíc i jemu k prohloubení radosti

dopomáhá víra, jak nám rád přiznal a jak je zcela patrné i z jeho divadelních představení.

Doufám tedy, že znamení své vlastní mladosti a odraz radosti víry naleznete i v dalších článcích, které vám v tomto čísle předkládáme. Jsem opravdově potěšen z toho, že máme „mladou“ redakční radu Mostů. Dáváme společně a s chutí dohromady podněty a články, jež chtějí informovat a propojit v radosti náboženské obce naší diecéze i nabídnout potřebný přesah. Budeme rádi, pokud nám dáte odezvu na časopis a třeba se do něj i zapojíte. Přeji vám všem, aby mládí, tedy vaše radost a chuť do života, bylo stále čerstvé i přes léta různých poznatků a rozličných zkušeností. Přeji vám, abyste se s nadějí dívali do budoucna a přes veškerou nejistotu života vnímali, že vám nic neuteklo. To dobré u Pána, vás ostatně teprve i čeká.

Mějte se dobře, naši mladí – Pán je s vámi.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Jsme tvé děti, Otče v nebesích, náš věk je před tebou jen vánek pouhý. Jsme výhonky těch, co byli před námi a také i my poznamenáme životem ty, co jednou přijdou po nás. Svěřil jsi nám čas života, abychom s vděčností a chutí žili, očekávali další den v naději, že nás za své mladé přijímáš. Děkujeme za tvou trpělivou lásku, kterou s námi máš. Amen

Málo se díváme na nebe ...

Vítězslav Marčík se narodil 1. května 1963 v tehdejší Gottwaldově. Původním povoláním je elektrikář – vyučil se v Tesle v Rožnově pod Radhoštěm. Vystudoval lidovou konzervatoř v Ostravě a v září 1990 se stal členem souboru českobudějovického Malého divadla.

V roce 1992 založil alternativní divadelní spolek Teátr Víti Marčíka (dnes Divadlo Víti Marčíka), kde působí jako scénárista, herec, hudebník i režisér. Sám o sobě říká, že by si nejvíc přál být „komediant Boží“. Dnes se svou rodinou, o níž jeho žena Eva říká, že jsou „rodinou, která žije divadlem, a divadlem, které žije rodinou,“ sídlí na statku v jihočeských Drahotěšicích.

Víto, vzpomínám, kdy jsem tě poprvé viděl hrát. Bylo to myslím v devadesátých letech, když jsem byl se skupinou naší liberecké mládeže na setkání v jižních Čechách. Hrál jsi Robinsona a zaujalo mne nejen to, jak jsi nás všechny vtáhl do toho známého příběhu, ale jak v něm bylo docela přirozeně přítomné evangelium, radostná zvěst o Boží lásce. Letošní rok je v naší diecézi věnován radosti jako ovoci Božího Ducha, a tak se tě chci zeptat, jak ta radost vstoupila do tvého života a do tvého hraní. Souviselo to s tvou konverzí, anebo tam byla přítomná už předtím?

Radost a chuť do života jsem měl už dříve. Ale pravdou je, že když jsem uvěřil, tak se radost, kterou jsem pociťoval, upevnila. Dostala jiný směr, rozměr a jistotu.

Když jsi k nám pak jezdil hrát do Liberce, ta šňůra tvých představení se u nás pohybovala na velmi široké škále, dalo by se říci od mateřské školky až po kriminál. A já jsem dodnes vděčný za to, když jsem cítil, jak skrze tvé hraní se lidé z nejrůznějších prostředí přímo dotýkají téhle darované radosti, anebo možná naopak, jak se ona dotýká jich. Vedle českého prostředí jsi pak hodně hrál i ve Španělsku. A tak se ptám: Jak vnímáš publikum, pro které hraješ? Jakou roli hraje určité „přednastavení“ takového prostředí?

Každé představení, které hraji, netvořím jen já, ale i diváci. Jaké souznění, jak se

navzájem vnímáme, cítíme a rozumíme si, jak se na sebe naladíme – to je to, z čeho vznikne buď krásné setkání, nebo prohra. A to na obou stranách.

Pro tvé hraní je příznačné aktivní zapojování diváků, různých kytařových asistentek či kulisáků „z donucení“, někdy možná takových trochu Šimonů z Kyrény. Vzpomínám, jak jsi v Liberci na faře z publika vyhmátl bratra Jirku Krále, kovaného husitu, a bratra františkána Antonína Kejdanu a zapojil je ve své hře jako tahače svého dopravního prostředku. Takové chvíle nazývám Boží režii.

Na Antonína si pamatuji. Přišel pozdě. Já jsem ho tehdy neznal, jen jsem cítil, jak lidé reagují, když jsem ho oslovil, a tak se stal asistentem, který musel vylézt až na vršek kulisy, která se celá houpala. To se v duchu modlívám,

aby to nespadlo... bylo to krásné představení a setkání.

Antonín už odešel za Pánem.

Teď o smrti přemýšlím víc než dřív, je to věkem i dobou. Všichni chceme do nebe a nikdo nechceme umřít. Máme strach, málo milujeme, málo se díváme na nebe...

Vedle toho, jak dokážeš prostřednictvím divadla pozvedat náš zrak k nebi, jsem ale také vždy obdivoval i tvou řemeslnou dovednost, neboť většinu věcí pro svá divadelní vystoupení jsi nejen sám vymýšlel, ale také vyráběl. A na každé nové scéně si to všechno musíš znovu sestavit a pak zase rozložit a narovnat do auta. Jak moc tě naplňuje i tahle pro některé spíš skrytá, ale neoddelitelná část tvého „potulného komediantství“?

Když píšu scénář, většinou už vidím, v jaké asi kulise se bude příběh odehrávat. Mám rád staré, už nefunkční věci, které dostanou novou „roli“. Začnou opět, i když jinak, sloužit. Rád na kulise pracuji a vymýšlím, co všechno by se v ní a s ní mohlo dělat. Některé technické věci však přenechávám kamarádům odborníkům, kteří své řemeslo opravdu ovládají. Scéna je vždy vyrobena tak, aby se dala rozložit a naložit do auta. Vypadá to zajímavě, když ji pak sestavuji na jevišti, ale ne vždy mohu říct, že je to to, co mě u toho

Se všemi dětmi,
rodinný archiv

baví. Jde o kusy železa a dřeva, které je třeba před odjezdem naložit. Pak stojany, zvuk a světla – taky těžké bedny. A tak, jak stárnu, jsem rád, když se mnou jede někdo z dětí anebo nějaký jiný pomocník. Beru to tak, že mám obrovské štěstí, že mohu dělat to, co mě baví. A abych to mohl hrát, je třeba i ta práce kolem. To samé mám s řízením auta. Čím dál tím víc nerad řídím a přitom, když jsme mohli hrát, jsem najezdil stovky kilometrů týdně.

Nedílnou součástí tvých představení je i muzika. Písně doprovázíš většinou na kytaru a hojně pěvecky zapojuješ i publikum. Vedle kytary však hraješ i na další nástroje. Počítal jsi někdy, kolik hudebních nástrojů jsi už ve svých hrách použil?

Já ve svých představeních hraji na kytaru, flétnu, saxofon, nějaké ty rytmické nástroje, koncovku fujary a na niněru (mouchu). Ale opravdu hraji asi na kytaru, flétnu a buben. Jinak je to tak, že co potřebuji, to se na daný nástroj naučím.

Vím, že je pro tebe velmi důležitá tvá rodina. Především manželka, která je ti velkou oporou. Z dětí se v tvých hereckých stopách vydal stejnojmenný syn, který již několikrát hostoval i u nás v Husově sboru v Litomyšli – třeba s úžasným Malým princem. A co ostatní děti? Kolik jich už vlastně máte včetně vnoučat?

Foto: Patrick Marek

Máme šest dětí. Tři syny a tři dcery. Jednoho zetě, jednoho téměř zetě, tři snachy a šest vnoučat. Čtyři vnučky a dva vnuky. Od 13 let do 14 měsíců. Když se sejdeme všichni u stolu, tak je nás i s oběma babičkami 21. Divadlem se živí tři děti. Dva synové Vítek a Jarda a dcera Evička. A vloni se mnou hrála v Setkání před Betlémem i dcera Terežka. Ta ještě studuje.

Hraješ pohádky, při kterých však nepřijdou zkrátka ani dospělí, máš zpracovaný vánoční příběh, ale i pašije, jsi schopen přiblížit dnešním mladým lidem třeba i Komenského Labyrint světa a ráj srdce. Při své poslední návštěvě u nás jsi hrál „O holčičce, která se ještě nenarodila“. Zdálo se mi, že jsi více začal tíhnout k vyprávění než hraní. Jak

to vypadá teď a (jestliže to není tajemství) co nového chystáš?

Je to nyní složitá doba, kdy nemůžeme hrát a vlastně ani pořádně nevíme, kdy budeme moci začít opět vystupovat. Tuto dobu využívám na to, že připravujeme nový divadelní prostor. Jezdíme hrát s takovou menší maringotkou, nebo spíše vagónem, který byl součástí scény v Elektrickém divadle. Nyní ho přestavujeme na divadlo pro jednoho až dvanáct diváků. Nazýváme ho Archa světla. A v tomto miniaturním prostoru diváci vstoupí do světa ticha i zvuků, do světa světla i tmy, do světa, který je kolem nás i v nás, do světa zázraků. Uvedeme tam kratičké pohádky, příběhy a imaginace. Také jsem napsal dva scénáře. Jeden je Faust a druhý Jonáš. Scénář Jonáše se už pomaličku učím.

Milý Víto, moc děkujeme za rozhovor a přejeme tobě i všem dalším umělcům, abyste už zase mohli naživo hrát. Těch, kteří pozvedají náš zrak vzhůru, přitom se nebojí máknout rukama a je s nimi radostno pobýt, není nikdy dost. Věříme, že až se doučíš toho Jonáše, budeme tě s ním zase moci pozvat k živému vystoupení. Pán Bůh ať tebe i celou tvou rodinu provází svým požehnáním! Těšíme se na shledanou!

**ŠTĚPÁN KLÁSEK
emeritní biskup, farář
v Litomyšli a České Třebové**

foto: K. Rabenhaupt

Veselý tábor

Jezdím na dětské tábory pořádané pardubickým vikariátem naší Královéhradecké diecéze ČČSH už od roku 2008. A možná proto jsem byl požádán, abych napsal něco veselého ze zmíněných táborů. Ikdyž tedy je pravdou, že jiní na tento tábor jezdí ještě déle, za což jim buď nehynoucí díky, čest a sláva.

Zadání je jasné, v současné době je o veselé věci nouze, navíc těžko bych mohl čekat žádost o smutnou historku z tábora. Až potud by bylo vše v pořádku. Problémy nastanou ve chvíli, kdy si uvědomíme, že celé ty roky jezdím na tábory jako kuchař. Znamená to, že děti vidám skrz okénko při výdeji jídla a pak někdy při večerním programu, kdy mám vše hotovo a jdu se podívat na ostatní. Není tedy méně povolného člověka k tomu, aby takovýto článek psal. Pokusím se přesto slovy prostými vyhovět oné žádosti, protože aby se za těch mnoho let nazad nepříhodilo nic veselého, to by snad ani nebylo možné.

Nutno v počátku říci, že každý tábor má nějaké jednotící téma, které uchvátí tu děti, tu vedoucí, tu obě složky na sebe vzájemně odkázané komunity zároveň a které posouvá dění na táboře ke kýženému cíli.

Nevím již zpětně, jaké téma toho roku bylo, ale během tábora bylo nutno, aby se dětem z času na čas ukázal medvěd. Je jasno, že naši vedoucí neběželi do Berouna s předem připravenou smlouvou o zápůjčce šelmy, ale že bylo nutno užít masky. Byla nám zapůjčena maska masopustního medvěda vyhlížející docela věrohodně – pokud jste se dívali tak z padesáti metrů a zapoměli doma brýle. Účinek však byl nevídaný. Děti se nejprve medvěda, jenž dvě stě metrů zdáli na ně mával, převelice bály. Při další příležitosti se medvěd přiblížil, a to již otrlejší táborníci větrili jakousi zradu, ale stále ne dostatečně. Nu, a když pak medvěd v okně pokoje nejdivočejších chlapců začal dávat mě – kuchaře (!), za mého křiku, že *medvěd nám žere večeři*, což bylo v přímém rozporu s medvědovou přítomností a konáním v onom pokoji, chápali se chlapci klacků a my jen dou-

fali, že medvěda včas demaskujeme. Co se ale nestalo – tedy spíše, co se stalo. Přibyl na tábor jako návštěva majitel onoho medvědího kostýmu a máje mezi dětmi vnuka, pojal nápadu, že se za medvěda převlékne a děti vystraší. Nedbal dobrých rad, že v medvědí houni nelze prchatí lesem a že ona omladina již prokoukla z větší části naší lest. Navlékl na sebe kožich lité šelmy a vydal se děsit frekventanty našeho tábora. Jakmile ale oni zočili falešnou tu šelmu, popadli, co jim přišlo pod ruku, a v čele s řečeným vnučkem (a jeho pokřikem: „*Dědo, že se nestydíš!*“), hnali se za medvědem, který jen tak tak doběhl do bezpečí a včas ze sebe falešnou identitu masopustního dravce serval.

Ale jak říkám, jsem celý čas tábora v kuchyni a žádné historky nezažívám. A pokud ano, pak takové, o kterých byste číst nechtěli. Pro ty nejzatvrzelejší z vás tedy alespoň nabízím seznam historek, jejichž nadpis by mohl být:

Ta jíška ještě před chvílí spálená nebyla, Kdo měl vědět, že to z hrnce uteče tak rychle, popř. Tu polévku dojíš a jestli tě tu uvidím ještě jednou, tak si mě nepřej – a tak podobně. Těším se se všemi vámi u výdejního okénka!

VLADISLAV PEK,
novobydžovský farář
a nájemný kuchař

chvilka poezie

MŮJ BALÓN KLESÁ

Hana Voříšková, 1964. Výtvarnice, loutkoherečka, učitelka výtvarného oboru na Základní umělecké škole v Chocni.

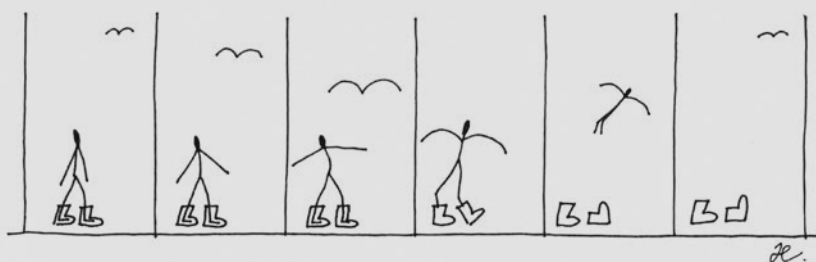
Koš mám plný zavazadel
a můj balón klesá,
další dráha mého letu
bude na zemi označena
těmi věcmi,
které odhodím

nejprve všechno,
co je náhradní:
náhradní boty,
náhradní ponožky,
náhradní svetr
a tak dále

a potom i vše,
co je jediné

a poslední:
poslední boty,
poslední ponožky,
poslední svetr
a tak dále
docela naposledy
přeřežu provazy
poutající koš k balónu,
vysvléknu se z těla
a pošlu ho s košem k zemi

a potom
spolu s balónem
nadobro
vyletíme

Hudba je pro mě abstraktní kamarád

Matyáš Novák, 1998. Absolvent Gymnázia J. K. Tyla v Hradci Králové a Konzervatoře Pardubice. V současné době je studentem Akademie múzických umění, zároveň studuje věhlasnou klavírní akademii „Incontri col Maestro“ v italské Imole. Vítěz řady národních a mezinárodních soutěží, patří díky mimořádnému harmonickému cítění, širokému repertoáru a vynikající úhozové technice k nejperspektivnějším pianistům své generace. Matyáš začal hrát na klavír v pěti letech, je všestranným umělcem, vyhledávaným komorním hráčem a korepeticem, velkým znalcem a milovníkem železniční dopravy i členem Českého svazu chovatelů. Od dětství je příznivcem naší církve.

V jednom z tvých rozhovorů jsem se dočetla, že první hodinu na klavír jsi měl v roce 2003, je to tedy letos osmnáct let, co se oficiálně učíš na klavír. Vnímáš se už jako „dospělý“, „plnoletý“ klavírista? A měl jsi nějakou hudební „pubertu“, tedy období vzdoru vůči klavíru, koncertování či vážné hudbě?

Začít se učit hrát na klavír bylo mé přání. Nepocházím z hudební rodiny a má rodiče by mě asi sami od sebe do hudební školy nepřihlásili. Na druhou stranu, kdybych toužil třeba hrát fotbal, snažili by se mi to také umožnit. Díky tomu, že jsem měl možnost věnovat se tomu, co jsem si sám přál, mě hraní vždy naplňovalo. A pokud jde o pubertu, neměl jsem prý ani tu normální, natož nějakou „hudební“. V rodině přetrvává již řadu let názor, že jsem se narodil jako důchodce.

Na jednom koncertě jsi mluvil o svém hudebním nadání jako o daru od Pána Boha. Pořád to tak cítíš? A je ještě nějaké další obdařování, které jsi „shůry“ přijal? Nechci napovídat, ale napadá mě třeba píle a pracovitost...

Darů, kterými nás Pán Bůh obdařuje, je mnoho a některé dokážeme ocenit až s odstupem nebo pod vlivem okolností. Velkým darem je pro mě schopnost vnímat hudbu a rozumět řeči, kterou k nám promlouvá. Darem je být zdravý. Darem je být obklopen blízkými lidmi. Já mám to štěstí, že jsem mohl strávit celý svůj dosavadní

život se svými prarodiči, a i když nás moje babička letos opustila, zůstala mi spousta krásných vzpomínek. Jedním z největších darů je potom láska ve všech jejích podobách.

Co pro tebe hudba znamená?

Hudba je pro mě způsob komunikace. Něco jako další jazyk, který je univerzální, protože mu rozumějí lidé na celém světě, a zároveň jedinečný a intimní, protože jím mohu vyjadřovat svoje nejniternější pocity. Hudba mi pomáhá v těžkých chvílích a sdílí se mnou ty krásné. Vedle blízkých lidí je to pro mě takový abstraktní kamarád.

A je něco, co ti vzala?

O ničem takovém nevím. Snad jediné, že v souvislosti s hudbou vzala za své má představa o tom, že všechny vztahy v hudební branži jsou stejně krásné jako hudba sama.

Moje představa je taková, že trávíš každý den u klavíru mnoho hodin. Máš potom ještě chuť poslouchat hudbu ve svém volném čase? A pokud ano, co posloucháš?

Je zvláštní, kolik lidí si myslí, že hudebníci sedí hodiny a hodiny u svého nástroje a cvičí. Někteří interpreti takhle asi fungují, ale já jsem nikdy tuhle představu nesplňoval. Hrál jsem tak dlouho, jak se mi chtělo, nebo dokud jsem měl co hrát. Z toho plyne, že na poslech hudby, stejně jako na další záliby, mi zbývá času dost. Donedávna jsem poslouchal pouze vážnou hudbu, ale díky pandemii jsem

„zabrousil“ i do jiných žánrů a je to nová a zajímavá zkušenost.

Hudba se dá provozovat, poslouchat, ale dá se také skládat. Pamatuji si, že jsi nám k jedné dětské vánoční divadelní hře ve sboru složil melodii k písničce. Skládáš ještě občas nebo to bylo výjimečné?

V době pandemie jsem se ke komponování zase vrátil. Vytvořil jsem několik vlastních transkripcí na motivy vybraných hudebních děl, konkrétně Fantazii na operu Prodaná nevěsta, Reminiscenci na operu Rusalka, Vzpomínku na Jana Jakuba Rybu, Fantazii na lidové písně, Fantazii na vánoční koledy. Také jsem opatřil vlastními kadencemi Mozartovy koncerty na mém novém CD, které jsem natočil ve spolupráci s Wihanovým kvartetem a které vyjde počátkem května.

Máme za sebou těžký rok s koronavirem. Víš, že jsi hledal a našel nové cesty, skrze které jsi svým posluchačům hrál. Takže jako hudebník jsi to měl nesmírně obtížné, hrát bez publika. Ale k tomu ke všemu jsi ještě student, který studuje nejen AMU v Praze, ale také klavírní akademii v Itálii. Jak jsi ten rok vnímal z pohledu studenta? A lišil se nějak italský a český přístup výuky?

Studovat online není ideální, ale je to možné. Koncertovat online nedává smysl. Kontakt s publikem je pro hudebníka naprosto klíčový a nenahraditelný. Právě publikum je oním prvkem, který dává interpretaci a profesi hudebníka smysl. Nastudujete skladbu a její poselství tlumočíte lidem na koncertě. Interpretace je dialogem mezi skladatelem, hudebníkem a publikem. Vzniká na konkrétním místě, v konkrétním čase, a protože publikum je pokaždé jiné, tak i to, jak skladbu zahrají, je pokaždé jiné. Publikum mě inspiruje a posunuje dál. Nemožnost živých koncertů je pro mě bolestná.

Číslo Mostů, do kterého spolu děláme rozhovor, má téma práce s dětmi a mládeží v církvi. A tak mi

to nedá, abych se nezeptala na čas, kdy jsi na faru na páteční kroužek pro děti také chodil. Pamatuješ si, jak dlouho?

Vím, že jsem do kroužku chodil ve dvou etapách. Poprvé, když jsem byl hodně malý, možná ještě v předškolním věku. Později zhruba v období od šesté do deváté třídy.

Chodil jsi na faru rád, nebo to bylo kvůli rodičům?

V první fázi to bylo zajisté kvůli rodičům, protože jsem měl jako dítě obrovskou hrůzu z dětských kolektivů a rodiče přirozeně hledali jakoukoli příležitost, jak mě této úzkosti zbavit. Takto nenásilný kroužek s příjemnou tematikou, kam docházejí děti různého věku, byl z tohoto pohledu skvělou volbou. V tomto období však pro mě byla jakákoli kolektivní činnost problematická, proto moje účast netrvala příliš dlouho. Až později, když jsem začal do kroužku chodit s bráchou už jako větší, jsem se vždy nemohl dočkat, až bude pátek :-)

Co si vybavíš, když si na ten čas vzpomeneš?

Dodnes rád a často vzpomínám na mystické chvílky při modlení se svíčkou, na příběhy, které jsi vždy vyprávěla jako pohádku, i na svůj sešit,

který jsem vedl skutečně originálním způsobem :-). Když se mi občas vybavují některé krásné zážitky z dětství, mnoho z nich je spojeno právě s Tvým pátečním kroužkem.

Je nějaký biblický příběh, který ti utkvěl v hlavě?

Vyzdvihl bych v této souvislosti příběh o narození Ježíše, který jsme si všichni upevňovali v rámci každoroční vánoční hry, která byla po mnoho let nedílnou součástí Vánoc v celé naší rodině.

Vím, že máš velmi vřelý vztah k městu Hradec Králové. Je pro tebe Sbor kněze Ambrože jeho neodmyslitelnou součástí?

Ve Sboru kněze Ambrože se odehrávají klíčové okamžiky života naší rodiny. Rodiče zde měli svatbu, já a můj mladší bratr jsme zde byli pokřtěni a nedávno jsme se ve Sboru rozloučili s naší babičkou. Sbor kněze Ambrože se nachází v samém srdci Hradce Králové a z výše uvedených důvodů bude mít vždy místo i v mém srdci.

Když jsi ještě chodil na faru, pamatují se, že jsi donesl jednou výbornou bábovku, kterou jsi sám pekl. Pečeš ještě? Co jsi pekl naposledy?

Když jsem byl malý, pekl jsem opravdu

hodně, téměř denně. Později během studia na gymnáziu jsem trochu polevil, ale díky pandemii jsem se k této zálibě zase vrátil. Naposledy jsem pekl společně se svou přítelkyní čokoládový dort.

Vím, že právě nedostatek vajíček a pečení tě dovedlo k tvému neobvyklému koníčku „chovu slepic“. Zajímalo by mě, kolik tohoto ptactva máš? Dáváš jim jména? A co s tolika vajíčky děláš dnes?

Jména jsem drůbeži dával pouze na počátku svých chovatelských aktivit. Nyní už ne, při počtech, které chovám, bych si jména nemohl pamatovat. Zhruba od února do června dávám většinu vajec, která moje drůbež snese, do líhně, takže na jídlo už toho moc nezbyvá. Ve zbylém období si vajíčka rozdělíme v rodině a v sousedství. Co se týče množství chovaných zvířat, nyní mám asi 40 slepic, 10 kohoutů a 6 hus.

V Matoušově evangeliu Pán Ježíš mluví o Hospodinu jako „o kvočně, která shromažďuje pod svá křídla kuřátka.“ Pro mě je to moc milý obraz, a tak se chci zeptat jaká je skutečnost? Starají se slepice hezky o svá kuřátka?

Je to různé, záleží na plemeni. Okrasná plemena (například hedvábničky) bývají vynikajícími kvočnami, oproti tomu plemena nosná mají pud kvočavosti potlačený a kuřata nemívají vůbec. Ale obecně jsem vyzoroval, že když už se kvočně kuřátka podaří vysedět, stará se o ně vzorně.

A poslední dotaz souvisí s tím minulým. Je ti blízký ten obraz Hospodina jako starající se kvočny o kuřátka? Vnímáš ho také tak?

Myslím, že tento obraz je velice výstižný. Snad bych pouze doplnil, že zatímco kvočna svá kuřata po určité době opouští, Bůh je tu pro nás stále.

Moc děkuji za všechny tvoje odpovědi.

FRANTIŠKA POSPÍŠILOVÁ,
farářka v Hradci Králové

foto Dag Fosse

Učit pomocí vlastních prožitků

Mgr. Dominik Dostál (1989), člen pražské náboženské obce Nové Město, doktorand na katedře systematické teologie HTF UK, donedávna pedagog volného času v Domě dětí a mládeže.

jim příležitost, tak vše doporučuji. Osobně mě v tomhle ohledu nejvíce fasci-

Řekni nám něco o sobě.

Nikdy nevím, jak mám na tuhle otázku vhodně odpovědět, začít od začátku nebo od konce životního příběhu? Nebo co třeba po vzoru Malého prince vynechat všechna objektivní empirická fakta a prozradit, co má člověk rád? Poslední možnost se mi líbí nejvíce! Ve svém životě se cítím nejčastěji někde na vandru. Zbožňuju toulání se českou krajinou, večer oheň, vaření v ešusu a nad hlavou hvězdy, když jdeš spát. Tahle radost se dá provozovat jak sólo, tak i ve správný partě, kde zpravidla s počtem účastníků diametrálně narůstá ten jedinečný prožitek bytí ve středu své existence.

Takže když to shrnu, máš rád pohodu, volnost, samotu a zároveň tě těší, když můžeš pro lidi připravit okamžiky, které jim dávají radost.

Nedávno jsem konečně zjistil, jaký by mělo být moje celoživotní povolání. Spadl mi velkej kámen ze srdce, že konečně vím, co dospělákům odpovídat, když se mě ptají (vzhledem k mému věku, již dost netrpělivě), co ze mě – jako až dostuduju – bude. Asi sem úplně nepatří inzerce pracovních příležitostí, ale kdybys věděl o nějaký pozici celoročního táborového vedoucího, tak nějak nenápadně dej echo. Jestli jsem někdy cítil vnitřní povolání k nějakému úkolu, tak je to právě tohle. Čas strávený s mládeží na táboře považuji v posledku za jedinej smysluplně prožitéj čas v roce. Vlastně kecám, do toho času se ještě počítají bohoslužby a čas strávenej v hospodě...

Dominiku, účastníš se různých setkání mládeže, kde úspěšně uplatňuješ principy zážitkové pedagogiky. Můžeš nám přiblížit, o co se jedná?

No, tak o tomhle už asi bude napsáno pár metrů knih... Já jsem je nepsal, avšak i přesto ti zkusím nějak odpovědět. Kořen zážitkové pedagogiky spatřuji ve všedním pozorování toho, jak se učíme nejrůznější věci. Zatímco

v případě frontální výuky, kdy jsme jako posluchači odkázáni do rolí pasivních recipientů vědomostí, dovedností, schopností, postojů a hodnot, existují i metody, s jejichž pomocí se můžeme stávat aktéry v oblasti těchto tzv. klíčových kompetencí. Ve zkratce jde o rozdíl mezi „řekni mi to a já to zapomenou“, „ukáž mi to a já si zapamatuju“, „nech mě to udělat a já to pochopím“.

A co je tedy cílem této pedagogiky?

Cílem zážitkové pedagogiky je učit své účastníky pomocí jejich vlastních prožitků. A právě ten důraz na prožitek je to, co na tomto přístupu nejvíce oceňuju. My si všichni myslíme, jak neuvěřitelně racionální bytosti jsme, avšak když se zamyslíme nad většinou našich důležitých rozhodnutí, tak racionalitu bychom v nich našli jen zřídka. Zážitková pedagogika, mimo již zmíněné, cíleně pracuje s prožitky a pomocí jejich reflexe přetavuje jejich energii ve zkušenost, která zůstává člověku k dispozici.

Aplikuješ její metody v církvi a jak?

No jasně, především v bibliodramatických scénkách s naší mládeží. Ostatně slyšeli už vaši čtenáři o bibliodramatu (často uváděného také pod názvem hagioterapie)? Pokud ne a naskytne se

jim příležitost, tak vše doporučuji. Osobně mě v tomhle ohledu nejvíce fasci-
nuje pracovat s evangelijními podobnostmi. Skrze jejich „scénizaci“ dochází k přerušení našeho všedního a rutinního předporozumění těmito minipříběhy a k jejich hlubšímu pochopení. Jako velmi inspirativní se ukázalo především vytvářet alternativní rozuzlení zápletek podobností např. odmítnutí otcem navrátilivšího se marnotratného syna či Ježíšovo svolení k ukamenování cizoložné ženy. Právě v takovýchto ostrých kontrastech k nám začne příběh promlouvat nanovo, což způsobuje v účastnících hlubší vhléd do Ježíšových originálních řešení sporných situací, a hlavně je kolem toho dost sranda!

Plánuješ se i letos zúčastnit setkání mládeže v Hradci Králové (pokud se uskuteční) a na co se těšíš?

Ano, těším se hlavně na to, až se zase se všemi uvidím – zvláště teď, když se jeden ročník nekonal. Nejvíce mě při setkání nabíjí společné bohoslužby, ta síla naší liturgie, která se vyjevuje zvláště ve velkém společenství. Do jisté míry z toho liturgicky žiju po zbytek roku.

Děkuji za rozhovor

DAVID SMETANA
farář v Červeném Kostelci
a ve Rtyni v P.

UPDATE

Milí čtenáři,

rádi bychom Vás informovali o tom, že vznikl nový projekt s názvem UPDATE. Hlavním cílem UPDATU je povzbudit a potěšit lidi v této těžké a nelehké době prostřednictvím videosérie. Jednotlivé díly vychází jednou za čtrnáct dní ve středu ve 20.00 hod. a můžete je sledovat na facebookové stránce s názvem UPDATE nebo také na Youtube kanálu s názvem PROJEKT UPDATE. Sledujte povzbuzení, stojí to za to.

Je na čase zažít v životě UPDATE!

Pojďte k vodám, mladí! (Iz 55,1)

„Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! (Izajáš 55,1)

Možná by se více hodilo mladé lidi zvat na setkání u vody, ale vlastně další ročník setkání mladých věřících Církve československé husitské a jejich přátel nabízí obojí! V prostorách Královéhradecké diecéze, kousek od soutoku Labe s Orlicí, budeme **od 17. do 19. září 2021** společně čerpat jak posilu duchovní, tak fyzickou. Doufáme, že nám to pandemické okolnosti umožní a budeme moci navázat na tradici setkání, ze které někteří z nás žijí ještě měsíce po jejím skončení.

A na co se můžete těšit, pokud přijedete? Na poznání nových lidí, kteří se dívají podobným směrem, na zážitkovou hru v terénu, na duchovní ztišení, písně a modlitby, na diskuze o aktuálních problémech planety i lidí v krizových situacích nebo o životě naší církve „dříve a dnes“, také koncert kapely Goji, společný raut a mnoho dalšího.

A kdo vlastně může přijet?

Spodní, ale i horní věková hranice se postupem času proměňuje – děti a mládežníci většinou přijíždějí v doprovodu svého faráře či farářky nebo jiné dospělé osoby a dospělí mladí samostatně, či ve skupinkách a párech. Rádi říkáme, že akce je určena i pro „mladé duchem“, ale předpokládáme také soudnost jednotlivce.

Kdyby vás tato pozvánka zaujala a nebyli jste si jisti, nebo jste měli nějaké jiné dotazy, určitě se nebojte kontaktovat hlavní koordinátorku Evu H. Vymětalovou na eva.vymetalovahrabakova@cshh.cz. Všechny programy budou zajištěny s ohledem na probíhající pandemickou situaci a další informace např. k přihlášce, stravování i ubytování budou postupně zveřejňovány na www.setkani-cshh.cz. Těšíme se na setkání i s vámi!

VERONIKA MATĚJKOVÁ,
členka přípravného týmu Celocírkvního setkání mládeže

Prosíme, změň si nás

Věčný Bože, který jsi tentýž včera i dnes až na věky, znovu si připomínáme Tvou věrnou péči a lásku, s níž nás provázíš po všechny dny. Prosíme Tě pokorně, dej ať nás Tvá dobrotivost vede k pokání. Prosíme, změň si nás, abychom nebyli v žádný čas svého života nalezeni jako nevěrní a neužiteční služebníci bez víry, bez lásky k bližnímu, bez radosti, bez pokoje a bez naděje. Zůstaň s námi vždycky, zvláště pak v tyto složité dny!

Prosíme za své nejbližší, za svůj sbor, za naši církev, za věc evangelizace v naší zemi i v celém světě.

MILENA KOTASOVÁ
NO Český Dub

Duše plná semínek lásky a radosti

Náš nebeský Otče, všemohoucí Bože, který nás miluješ a vedeš naše kroky. S pokorou a úctou přijímáme Tvé dary, děkujeme za Tvé stvoření a život, který jsi vdechl do tohoto světa. Dej, ať dokážeme vnímat rozmanitý a různorodý vesmír, který jsi stvořil, dej ať v úžasu nad vlastní existencí přijímáme Tvou nekonečnou lásku. Prosíme za lidi na rozcestí, ať se vydají správnou cestou, na které naleznou důvod k radosti, lásku k bližnímu, naději a útěchu. Prosíme, učiň naši duši plnou semínek lásky, radosti, naděje a víry. Podpoř nás, prosím, v našem úsilí nechat tato semínka vyrůst do plné krásy. Prosíme, dovol nám podílet se na zachování řádu, v němž se vejce mění v ptáky, na podzim ovoce padá ze stromů a v němž není rozum bez kořene pevně usazeného ve víře.

FRANTIŠEK MALINA
NO Trutnov
a člen diecézní rady

Křest

Svátost křtu je jedna ze dvou svátostí (spolu s Večeří Páně – eucharistií), která je křesťany všech denominací přijímaná jako nezbytná. Je to svátost iniciační, vstupní. Je to svátost, která otevírá přístup k ostatním svátostem. Ale co je důležitější, je to svátost, která otevírá brány věčnosti: „Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3,5) Jako Večeře Páně, tak i křest je tedy přímým příkazem vtěleného slova: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého...“ (Mt 28,19)

Duchovní význam křtu

Jedním z prastarých obrazů, kterými církev popisovala význam křtu, je obraz přechodu Izraele přes Rákosové moře. Vzpomeňte si na příběh Mojžíše, který vyvádí izraelský lid z egyptského otroctví. Po deseti ranách faraón, jemuž nic jiného nezbyvá, propouští Mojžíše a jeho lid. Ti, vedeni Hospodinem, přicházejí ke břehům moře. V tu chvíli se objeví faraón se svým vojskem, který když si uvědomil, že o své otroky přichází, rozhodne se je pobít. Moře se však rozestoupí a Boží lid prochází skrze vody na druhý břeh. Ještě ne do země zaslíbené. Před nimi je dlouhé putování pouští, kde se musí osvědčit jejich důvěra v Boží vedení a opravdovost. Faraónovo zabitácké vojsko pak pohltí vody moře a ty se nad ním uzavrou.

VODY KŘTU se v duchovním významu stávají mořem, které chrání

člověka před MOCÍ ZLA. Křest je duchovním znamením poutníka víry, který se rozhodl následovat volání vtěleného Božího Slova – Ježíše Krista. Takový člověk již nepatří do sféry vlivu faraóna tohoto světa – satana. Nalézá se na „druhém břehu“, na břehu duchovní svobody. Ještě není v „zemi zaslíbené“ – v nebeském království. Cesta životem přináší různé překážky, nástrahy a pokušení. Ale je udán směr. Nyní se člověk již plně nachází na ÚZEMÍ HOSPODINOVÉ.

Křest dětí a dospělých

V úhlu tohoto obrazného podání je pak pochopitelné, proč naše církev na rozdíl od jiných křtí malé děti. Prostě je přeci nenecháme v místě duchovního otroctví, duchovní prázdnoty, v místě násobných útrap (dosl. význam hebr. pojmu Mizrajim – Egypt). Děti

by však svůj křest měly dokončit ve svátosti biřmování, kdy v prosbě o plnost Ducha svatého vyznávají, svou víru, která je ke křtu zapotřebí. Dnes se však čím dál častěji objevuje také křest dospělých, který, jak se zdá, více odpovídá zvykům prvních křesťanů. Koneckonců jiní než dospělí křesťané zpočátku nebyli. Oklikou se tak vrátíme na začátek. A není to špatně. Křesťanství již není záležitostí mas. A otázkou je, jestli někdy skutečně bylo. Na druhou stranu nikdy není pozdě se vydat pod Boží ochranu, očistit svůj život ve vyznání hříchů a vstoupit na cestu života věčného, který zde na zemi se začíná a v nebi své naplnění má.

Křest je jen jeden!

Křest je tedy svátost první duchovní obrody, v níž Duch svatý přivtěluje křtěnce jednou pro vždy k Boží církvi a osvojuje mu milost Kristova křtu, kříže a vzkříšení. Tak jako Boží lid byl zachráněn před faraónem jen jednou, také křest je svátost, kterou nelze na rozdíl od jiných opakovat. Je to smlouva, která je uzavřena mezi člověkem a Bohem. A přestože člověk mnohdy nebývá věrný, z Boží strany smlouva vždy platí. Proto v naší církvi nesouhlasíme s jakoukoliv formou tzv. překřtívání a uznáváme také křty jiných církví, které byly uskutečněny skrze živel vody a formuli: „**Křtím tě ve jméno Boha Otce, Syna a Ducha svatého.**“ Koneckonců věříme, že je jen jeden křest, jedna víra a jeden Pán. S tím také souvisí dohoda mezi naší církví, Církví římskokatolickou a Českobratrskou evangelickou o vzájemném uznání křtu. Nikdo z těchto církví by tedy neměl zpochybňovat křest těch druhých!

Baptismo znamená řecky ponoření

Křest prvních křesťanů většinou probíhal tak, že byli zcela ponořeni nejlépe do tekoucích vod. Snad proto, že ono ponoření jasně ukazovalo další

Foto: Lucie Knotková

Svátost biřmování

rozměr křtu. **Člověk umírá tomuto světu – je bez dechu a znovu se rodí, obmyt od všech hříchů.** V naší církvi však je většinou zvykem křtěnce vodou pouze více či méně polít. Protože v konečném důsledku nejde o materii vody, ale o duchovní proces, který při svátosti probíhá.

Křest je znamením Boží rodiny

Skrze křest je člověk přičleněn k neviditelné Boží rodině, do obrovského proudu duchovních poutníků ze všech časů a míst. Stává se plnohodnotným bratrem nebo sestrou Pána Ježíše Krista, vždyť i o něm platí, že je milované Boží dítě! Zároveň je však přičleněn ke společenství – církvi. K církvi jakožto shromáždění Božího lidu na konkrétním místě a v konkrétním čase. Je proto smutné, když v naší církvi je mnoho těch, kteří byli pokřtěni, ale neznají nebo nenavštěvují žádné společenství.

Křest je radost

Křest je však především o radosti. O radosti, že můžeme prožít mimořádné znamení Božího jednání s člověkem. A přijmout či nést na sobě pečeť Boží smlouvy a zaslíbení. Být tak připojen k tajuplnému, mystickému tanci věčné lásky Božské trojice (viz. Božský tanec Richarda Rohra, 2018). Na závěr bych tak chtěl připomenout zvolání, které kněz pronáší o večerní velikonoční bohoslužbě Bílé soboty, kdy se ve shromáždění připomíná svátost křtu každého zúčastněného a platí pro každého z nás: „Pamatuj na svůj křest a buď vděčný!“

DAVID SMETANA,
farář v Červeném Kostelci
a Rtyni v P.

Ve svátosti biřmování upevňuje Duch svatý křesťana na cestě víry a uděluje mu dary ke službě v církvi i ve světě. Svátostné jednání otevírá nitro člověka pro působení Ducha svatého. Biřmovanec vyznává svou víru, prosí o dary Ducha svatého a vyjadřuje slib věrnosti církvi.

Nedávno jeden soutěžící v americké verzi televizní hry „Chcete být milionářem?“ nedokázal správně odpovědět na otázku: „V jakém jazyce slovo ANO znamená YES?“ Kromě naší češtiny měl soutěžící možnost tipovat korejštinu, arabštinu, portugalsštinu. Mohl vyhrát 500 tisíc dolarů, ale nápověda mu příliš nepomohla a neznalost češtiny tohoto Američana nakonec připravila o hezkou sumu. Naštěstí v této hře platí „záchytné body“. A tak díky předchozím správným odpovědím si nešťastně-šťastný soutěžící odnesl alespoň polovinu své výhry, tedy v přepočtu něco přes 5 milionů korun.

„Chcete být biřmovancem?“ Tuto otázku by měl v církvi uslyšet alespoň jednou v životě každý, kdo je pokřtěn. A bezesporu by bylo z církevního pohledu i na místě, aby každý na tuto otázku odpověděl (a třeba i po dobré nápovědě) své jasné a rozhodné: **ANO**. Biřmování je svátost, která člověku přibližuje jeho pevný, záchytný bod a plnost nebeské ceny, která byla za něj v Kristu už zaplácena. A to dokonce i přesto, že ne ve všech zkouškách života obstál on sám zcela na jedničku. Biřmování není jen jakýsi iniciační rituál značící přechod z dětství do dospělosti, jak

by se třeba mohlo zdát. Svátost biřmování je možné přijmout vpravdě v jakémkoli dospělém věku a rozhodně není vyhrazena jen pro teenagery. Církve ji věřícímu člověku nabízí proto, aby si mohl projít a vnitřně prožít neopakovatelné *confirmatio*, tedy česky „**potvrzení, posilu, upevnění**“ své víry. Obecně totiž jistě platí, že pro svou lidskou nestálost potřebujeme pevněji vnímat hloubku darů Ducha svatého a s odvahou se dívat do života víry.

„Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno, *Ano!* A proto skrze něho zní i naše, *Amen!* k slávě Boží. Ten, kdo nás spolu s vámi staví na pevný základ v Kristu a kdo si nás posvětil, je Bůh. On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil.“

(2 K 1,20-22)

Biřmování je vědomým přihlášením se k pečeť, kterou nám Bůh vtiskl do srdce. Je pro nás znamením Boží péče, v níž „*voláme: Abba, Otče!*“ (Ř 8,15b) Díky víře chápeme, že nemusíme žít v otroctví strachu, ale jsme účastni Boží slávy i přes bolest tohoto světa, neboť víme, komu jsme uvěřili.

(2 Tm 1,12)

Bířmování
bratra Vojtěcha Stoklasy
z jablonecké náboženské obce.

Srdcem, rozumem i niterným nastavením nám bylo dáno, abychom v Kristu našli pevný bod svého života. Bířmováním tak smíme vyjádřit, že jsme dorostli v plné svobodě a touze sloužit evangelium. Proto samotnému bířmování předchází příprava, u níž se doporučuje, aby trvala déle – třeba i jeden rok. Církev svou péčí chce pomoci k rozvíjení křesťanských znalostí i modlitebního života a prohloubit v bířmovanci opravdovost jeho vztahu ke Kristu.

A jak bířmování v naší církvi vlastně probíhá? Tato jedinečná a neopakovatelná svátost je vsazena do života náboženské obce, slib bířmovance slyšíme při bohoslužbách – je součástí liturgie. Bířmovanec zde přednese biblický text, který si během přípravy vybral jako svůj motiv a možnou posilu do budoucna. Dále je před ním vyslovena otázka, zda je rozhodnut věrně následovat Krista a žít s ním v obecenství Církve československé husitské. A pokud odpoví: „**ANO, s pomocí Boží,**“ biskup po předchozích modlitbách a vyznání víry na bířmovance vloží ruce a pronese: „**Přijmi pečeť darů Ducha svatého.**“ Všechny tyto dary Ducha svatého od našeho Pána přináší další ovoce, které apoštol Pavel popisuje: „*Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.*“ (Galatským 5,22-23) A jaké má bířmování další

„účinky“? **Jaký je význam a jaké obohacení přináší SVÁTOST BÍŘMOVÁNÍ?** To lze jen obtížně vepsat na papír. Zápis niterného prožitku je nepřenositelný. Jisté je pouze to, že nejde jen o nějaký nevýznamný další duchovní stupínek, ale náznak budoucí cesty a zároveň i jistoty, jež vyjadřuje apoštol slovy: „*Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš.*“ (Fp 3,12).

Pokud se, sestro, bratře, chceš stát bířmovancem, zcela jistě ti s otázkami pomůže tvůj farář – farářka. Přeji nám všem, ať stále nacházíme povzbuzení a posilu pro cestu života. Pán vám žehnej.

VÁŠ BISKUP PAVEL PECHANEC

Děkujeme, Otče, že nás přijímáš jako své děti, svým Duchem posiluješ a v Kristu nám pomáháš překlenout velikost propasti mezi námi. Děkujeme za církev, za svátosti, v nichž smíme prožít a pochopit velikost tvé lásky. Amen

PRAMENY:

Základy víry ČČSH, 2014. otázky 312-321.

VIII. sněm ČČSH – Pastorační pravidla ke svátostem, 2014. str.40-44.

Malé vyznání víry ČČSH.

HIPPOLYT ŘÍMSKÝ. Apoštolská tradice a Mystagogická katecheze, 2000.

Vitráže Jitky Šindelářové z Českého Dubu

V Husově sboru se scházíme neděle co neděle, jak jen to vládní nařízení v posledním roce umožňují. Přesto jsme letos před Velikonocemi s napětím sledovali, zda se nebude opakovat loňský rok, kdy byl zákaz jakéhokoli setkávání – bohoslužby nevyjímaje. Nehledě na okolnosti věděli jsme, že štěstí přeje připraveným. Proto jsme se pustili do příprav tak, jak jsme zvyklí. Sbor je třeba před svátky uklidit, vyzdobit, přinést první jarní květiny. A jako pověstnou „třešničku na dortu“ jsme pro příchozí připravili novinku – originální skleněné vitráže česko-dubské výtvarnice Jitky Šindelářové. Byly vytvořeny na míru pro tři vysoká okna na schodišti, které vede k bohoslužebné místnosti. Nebyl snad nikdo, kdo by si je s radostí a zájmem neprohlédl, koho by nepotěšily.

Jsmo Jitce Šindelářové vděční za skvělý nápad, proto rádi doporučujeme její tvorbu každému, kdo má rád poctivě odvedenou práci a sklářské umění. Aby ne! Vždyť Jitka Šindelářová absolvovala Sklářskou školu v Novém Boru, kde vystudovala obor malíř skla a svému povolání se věnuje celý život. Její umělecké práce zdobí řadu soukromých domů i veřejných míst v Čechách i ve světě. Vlastní je mimo jiné norský korunní princ Haakon Magnus, papež Benedikt XVI., či Karel Gott. Její vázy jsou cenným darem pro všechny oceněné „*Osobnosti Česko-dubská*“.

KATEŘINA HAVELKOVÁ,
farářka NO Český Dub, Bakov n. J., Mimoň a Mnichovo Hradiště

Pomoc a služba v době covidové

Nemocniční kaplanka

V posledních čtyřech letech pracuji na částečný úvazek (0,2) jako nemocniční kaplanka a každé pondělí jsem pravidelně v jaroměřské LDN, kde navštěvuji tamní klienty. V současnosti je jedna budova vyčleněna pro covidové pacienty, a protože je mi přes 70 let, tak mne raději na toto oddělení nepouštějí. Celkově je v zařízení kolem 80 klientů, a tak mám vždy co dělat. Vedle toho jsem k dispozici v rychnovské nemocnici na zavolání. Právě nyní zde občas působím přece jen i na oddělení covidovém. Setkání s pacienty je různé. Někteří si potřebují trochu popovídat, jiní utřídit starosti nebo ulevit na duši... Jednomu pacientovi jsem měla oznámit smrt jeho manželky, se kterou byl den předtím umístěn v nemocnici s podezřením na COVID-19. Přetížené sestřičky nevěděly, jak mu to dát vědět – informaci lékaře o této skutečnosti vytěsnil z povědomí. Přišla jsem tehdy za jedním pacientem, ale nakonec mne poslali za několika dalšími.

ALENA NAIMANOVÁ,
*farářka v Kostelci n. O.
a Rychnově n. K.*

Bojovat o život a zdraví každého člověka do posledních sil

Rád bych se krátce podělil o své zkušenosti duchovního a zdravotní sestry v nemocnici. V čase, kdy píšu tyto řádky (březen 2021), pomáhám jako dobrovolník – zdravotní sestra i duchovní v nemocnici v Ústí nad Orlicí již čtvrtým měsícem. V současné době je situace zatím nejkritičtější, jaká za celou pandemii byla. Sloužím na neurologii, ze které je v této době improvizované interní oddělení a máme covid pozitivní i negativní pacienty. Přímo na onemocnění COVID-19 u nás umírá denně několik

lidí. Je to velmi stresující a fyzicky i psychicky náročné období pro personál, pacienty, jejich rodiny i pozůstalé. Trvá to už dlouho a jediné světlo na konci tunelu je očkování. Bohužel, jako zdravotníci se musíme potýkat nejen s každodenním náporům nových pacientů na nemocnici, s nedostatkem lůžek, ale i s dezinformacemi, které kolem očkování i samotné nemoci COVID-19 kolují.

Ale abych nebyl pouze realisticky negativní a vyzdvihl v této době i nějaká pozitiva. Musím říct, že máme skvělé zdravotnictví, plné obětavých lidí, kteří se ze všech sil snaží poskytnout maximální možnou péči každému přijatému člověku. Přestože bojujeme s velmi zákeřným a neviditelným nepřítelem, který nám dává opravdu zabrat, snažíme se náš boj nikdy nevzdávat a bojovat o život a zdraví každého člověka do posledních sil a možností.

Mojí službou v nemocnici není pouze odborná sesterská pomoc, ale jako duchovní se tam snažím vnášet naději, optimismus a jisté uklidnění. Věnuju se pastoračním rozhovorům s pacienty, personálem i pozůstalými. A také se i stalo, že jsem paní, která mi na oddělení doslova zemřela pod rukama, později pohřbíval...

ALEŠ TOMAN,
*jáhen v Žamberku
a České Třebové*

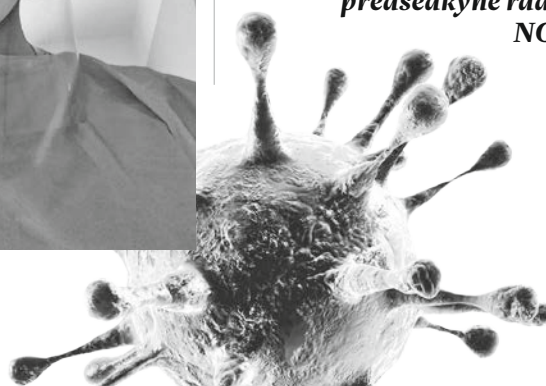

Pozornost, co potěší

Vážený čtenáři, sestry a bratři, naše náboženská obec v Liberci ráda poděkovala všem zaměstnancům Nemocnice Liberec – lékařům, sestřičkám a zdravotnímu personálu. Zvláště těm, co sloužili na covidových pracovištích. Dozvěděli jsme se, jak je potěší každá drobná pozornost – například v podobě sladkostí. Věděli jsme, že hlavně je ale posílit poděkování, vědomí, že na ně myslíme a držíme jim palce. Začali jsme proto v období od 21. února do 21. března 2021 každý týden donášet na covidová pracoviště domácí pečené sladkosti, slané šneky, další dobroty a ovoce. V liberecké nemocnici bylo v té době celkem 14 covidových oddělení a na každém pracovalo 20–30 zdravotníků na dvě směny.

V naší náboženské obci to byli dva až tři lidé, kteří zajišťovali roznášku „dobrot“ s pomocí mé dcery, která v nemocnici pracuje. Covidová oddělení jsme navštívili celkem patnáctkrát. Pěkné bylo, jak sestřičky nejdříve projevily velký údiv a pak jejich rozzářené oči vyjadřovaly vděčnost. Nevěděly totiž, že jim přijdeme poděkovat a podpořit je – a o to šlo... Dozvěděly se tak, že na ně myslíme, že jsme na ně nezapomněli, že nejsou osamoceny. Vzdáváme jim veliké díky, úctu, obdiv, podporu a vyprošujeme jim Boží pomoc a ochranu. Jen s pomocí Boží a jejich úsilím pandemii zvládneme. Děkovné SMS z nemocnice dostáváme ještě dnes, vždy si je rádi v neděli po bohoslužbách čteme. V naší náboženské obci ti, kteří mohli pekli (šlo o tři sestry), ostatní přispívali finančně. Za to i všem patří velký dík.

KVĚTA NOVÁKOVÁ
*předsedkyně rady starších
NO v Liberci*

Co je nového...

Modlitby za dar země a vody ve Škodějově

Dne 22. dubna již 31 let po celém světě slavíme **Den Země**. Nutnost propagace a podpory ochrany životního prostředí si lidé uvědomili již v roce 1970, kdy byl tento den slaven poprvé, nyní probíhá každoročně ve více než 193 zemích světa.

Letos si Den Země připomněla i Církev československá husitská v přírodním areálu dr. Karla Farského ve Škodějově v Podkrkonoší. Zamyšlení o stromech v Bibli pronesl patriarcha Tomáš Butta, poděkování s modlitbou za dar vody královéhradecký biskup Pavel Pechanec, poděkování za stromy a dary přírody Tomáš Novák, studentský duchovní. Kromě nově vzniklých naučných stezek **Okno do duchovní krajiny** a **Živá voda** projekt pokračuje. Na jaře zde byly vysázeny staré původní podkrkonošské odrůdy jabloní, vznikl tak **Sad dr. Karla Farského**, kde stromy při tomto setkání byly symbolicky zalaty.

Nejsme si lhostejní

V neděli 11. dubna 2021 se v Hradci Králové konala bohoslužba s modlitbami za oběti pandemie a jejich rodiny.

SRDCE, KTERÁ CHYBÍ nesl název vzpomínkové akce napříč naší zemí, také naší bohoslužby, kde se zapálilo mnoho svíček za lidi, kterým pandemie v uplynulém roce změnila život. V sobotu 8. května pak na nádvoří areálu proběhla instalace obrazu „Srdce, která chybí“ paní Ivany Šlitrové a vzniklo tak malé pietní místo pro časy budoucí.

Země nomádů

Nejlepším filmem v Los Angeles Oscar 2021 se stal film **Země nomádů** o Američanech, již nedosáhli na americký sen. Silný, autentický snímek, který vznikl na motivy literatury faktu a v němž účinkují převážně skuteční američtí nomádi žijící ve svých autech, působí chvílemi skoro až jako dokument. Hlavní roli ztvárnila jedna z předních hereček současnosti Frances McDormandová. Pokud si chcete vychutnat atmosféru, syrovost a vhléd jinýma očima do nového a neznámého světa, tento film o hledání svobody doporučujeme. Režisérka Chloé Zhaoová při natáčení vycházela z přesvědčení, že lidé se rodí dobří. „Ráda bych tuto cenu věnovala všem, kdo mají víru a odvahu se držet toho dobrého, s čím přišli na svět, a kdo věří v sebe sama,“ řekla režisérka, která se stala první ženou jiné než bílé barvy pleti, která převzala cenu za režii.

Jak hospodařit v budoucích letech?

Dne 5. května se uskutečnila videokonference duchovních a kazatelů Královéhradecké diecéze CČSH, kde hlavním tématem setkání bylo hospodaření náboženských obcí a diecéze v nedávných letech. Dalším bodem diskuze byly možnosti hospodaření v budoucnosti, kdy již v roce 2035 církve nebudou dostávat restituční splátky od státu a platy duchovních a chod náboženských obcí si budeme muset zajišťovat sami. Tématem hospodaření se postupně zabývaly při videokonferencích postupně všechna rozšířená vikariátní shromáždění s radami starších.

Ten, kdo začal psát nad slovy tečky a čárky

Chtěl psaný jazyk co nejvíce zpřístupnit běžným uživatelům jazyka, tedy lidem, kteří nebyli tolik vzdělaní. Proto zrušil těžkopádné spřežky a zavedl rozlišovací znaménka: začal psát nad písmena tečky a čárky – tečky znamenaly měkkost souhlásky a později se vyvinuly v háček, čárky označovaly délku samohlásky. Byl to Jan Hus, který ve svém díle navrhl pravopisnou reformu.

Jméno mistra Jana Husa si připomínáme v předvečer a v den jeho upálení 6. července. V těchto dnech, tak jako v předchozích letech, řada náboženských obcí Královéhradecké diecéze chystá **VEČER PRO MISTRA JANA**. Program bývá různý – ekumenické bohoslužby, koncerty, vernisáže výstav – bývá to setkání všech lidí dobré vůle, kteří chtějí připomenout osobnost, jež nad „tečkami a čárkami“ se řídila v dnešní době tak důležitým mottem, a to: „Pravda je jen to, co jest dobrem všech.“

Více o osobnosti MJH i akcích NO na www.cshhk.cz/vecery-pro-mistra-jana.

Foto: Šarka Bažantová

A z kapek bude moře

Potravinové banky nejsou poskytovateli sociálních služeb – nepřísluší jim tedy hodnotit, kdo je v nouzi a kdo nikoli. Proto všechny nashromážděné darované věci banka skladuje a rozděljuje humanitárním a charitativním organizacím, které dále poskytují potravinovou pomoc potřebným a konkrétním lidem.

Možná se někdy ptáte, jak to vlastně s tou „potravinovou bankou“ je. Co a pro koho dělá? A nezneužívají pak někteří lidé dobrotu druhých?

Potravinových bank je v ČR celkem patnáct. V roce 2020 nashromáždily přes 7 007 tun potravin a pomohly více než 160 tisícům lidí. V loňském roce potřeba potravinové pomoci v České republice stoupla o 60% oproti předchozímu roku a stále stoupá. „Objem potravin, které se nám loni povedlo shromáždit, je enormní, a přesto nebyl dostatečný. V podzimním období jsme se kvůli stoupající poptávce dostali do situace, kdy byly naše sklady téměř prázdné,“ uvedla Veronika Láchová, ředitelka České federace Potravinových bank. Zároveň dodává: „Poptávku zaznamenáváme od lidí, které současná doba připravila o příjmy, velkou část podpořených osob tvoří rodiče samoživitelé. Potravinu a drogerii předáváme již do více než tisícovky organizací, které je pak předávají lidem v nouzi.“

Letošní zima jako by neměla konce, lidé byli často rozmrzelí, přesto měli chuť pomoci často nejen finančně. Poslední celorepubliková sbírka se uskutečnila 5. prosince 2020. A tak vznikla myšlenka uspořádat vlastní sbírku pomoci. V úterý 23. března 2021 jsme dali hlavy dohromady a rozdělili úkoly mezi diecézi a náboženskou obec, zároveň zajistili odvoz nashromážděných věcí zdejší hradeckou bankou. Pak šlo vše ráz na ráz. Ve čtvrtek byly již připraveny plakáty k uveřejnění na Facebooku, webu. Zpráva se dostává do Radnice – informačního zpravodaje, radia Proglas, rozhlasu Hradec Králové, časopisu Salonky, sdílí ji naši přátelé, náboženské obce, Potravinová banka.

Hned po neděli připevňujeme vytištěné plakáty, poutače a šipky v areálu Ambrože, na brány, do nástěnek,

vyvěšení se nebrání ani blízké obchody... Ve středu 31. března poskytujeme rozhovor o potřebě sbírky pro Potravinovou banku v Salóncích. Také o krátký rozhovor na Velikonoční pondělí o konání sbírky potravin a drogerie pro potřebné má zájem Český rozhlas Hradec Králové. Zde povídáme nejen o sbírce, ale zároveň upozorňujeme na bohoslužby za oběti pandemie a jejich rodiny, které Církev československá husitská v Hradci Králové pořádá další neděli...

7. a 8. dubna 2021 probíhá sběr. Někteří lidé ale událost zaregistrovali pozdě a mají zájem přinášet dary dál – sbírka tedy pokračuje do neděle 11. dubna 2021. V pondělí 12. 4. přijíždí dodávka Potravinové banky a prožíváme až nezasloužené poděkování, vždyť tolik úsilí jsme zase nevynaložili...

Podařilo se nám zorganizovat ne příliš velkou věc, ale oslovili jsme myšlenkou pomoci mnoho lidí v okolí a na 40 rodin přišlo s konkrétními dary. Darovaly se věci, které mají malý význam pro nás, ale mohou mít zcela jiný význam pro člověka, který na tom není tak dobře jako my. Potravinové banky se opírají o dobrovolnou bezplatnou pomoc a dárcovství. Pomáhají obnovovat solidaritu mezi lidmi, dělit se s těmi, kteří mají hlad a bojovat proti plýtvání s potravinami. „Pokud by některá z vašich náboženských obcí ve svém městě uspořádala sbírku potravin a drogerie, rádi si pro ni z nejbližší Potravinové banky přijedeme,“ na závěr řekl Přemysl Pistora z Potravinové banky v Hradci Králové.

Z kapek se stává moře – pokud byste měli zájem pomoci, pak stačí oslovit vaši nejbližší Potravinovou banku a více informací najdete na: www.potravinovebanky.cz.

JANA PECHANCOVÁ

mosty

Královéhradecké diecéze
CČSH

Čtvrtletník

2/2021

Ročník V

Registrace
MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církev československá husitská,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:
2/1. 6. 2021

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccshk.cz
tel.: 608 404 746
<http://www.ccshhk.cz/>

 Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada

Kateřina Havelková
Martin Chadima
Štěpán Klásek
Miroslava Mlýnková
Erika Oubrechtová
Pavel Pechanec
Jana Pechancová
Vladislav Pek
David Smetana
Aleš Toman

Odpovědná redaktorka
Jana Pechancová

Sazba & tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.

MISTR JAN HUS

† 6. 7. 1415

*Křesťan má být stálý
ve víře a v rozjímání
této trojí pravdy:
té, která je obsažena
v Písmu, té, kterou
poznáváme smysly
a té, již dosahujeme
neomylným rozumem.
Je lépe za tuto trojí
pravdu vytrpět smrt
než získat obroč
pochlebováním.*

UNIVERZITNÍ PROJEVY 1411

VEČER PRO MISTRA JANA

**V předvečer a v den upálení MISTRA JANA HUSA
si CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ připomíná život, dílo a stále
živý odkaz této osobnosti. V náboženských obcích připravujeme
ekumenická setkání, koncerty, vernisáže výstav a další
setkání všech lidí dobré vůle.**